

בית הדין הארצי לעבודה

ע"ע 2912-11-10

1. מנחם מן
2. בוריס טפר
3. MBIO Intelligent Solutions Ltd
4. איל רובוטיקה והנדסה בע"מ
שכנגד
המערערים והמשיבים

ספיר ספרינט בע"מ
המשיבה והמערערת
שכנגד

בפני: השופט עמירם רבינוביץ, השופטת רונית רוזנפלד, השופטת סיגל דוידוב-מוטולה

נציג עובדים מר אלי פז, נציג מעבידים מר אורן צבי שחור

בשם המערערים והמשיבים שכנגד: עו"ד אורן שגב
בשם המשיבה והמערערת שכנגד: עו"ד דורון שמעוני ועו"ד משה שמעוני

פסק דין משלים

השופטת סיגל דוידוב-מוטולה

1. בפנינו ערעור על פסק דינו של בית הדין האזורי לעבודה בחיפה (סגנית הנשיא איטה קציר ונציגי הציבור מר עמי ברטל ומר מוניר פארס; צ"ו 15512-02-09), אשר אכף תנית הגבלת עיסוק עליה חתמו המערערים 1 ו-2 ואסר עליהם לעבוד במערערת 3 למשך שנה ממועד מתן פסק הדין.

ביום 28.12.2010 ניתן על ידינו פסק דין חלקי, בו ביטלנו את הצו האופרטיבי להגבלת עיסוק שניתן על ידי בית הדין האזורי לאחר שמצאנו "כי קביעתו של בית הדין האזורי, לפיה מועד תחילת הגבלת העיסוק הינו ממועד מתן פסק הדין, אינה מתיישבת עם תכלית הגבלת העיסוק כפי שנקבעה בהלכה הפסוקה". בפסק דין משלים זה יובאו הנימוקים לכך, וכן שאר הדרוש למתן הכרעה בערעור – ובערעור שכנגד – שהובאו בפנינו.

התשתית העובדתית

2. המשיבה והמערערת שכנגד – ספיר ספרינט בע"מ (להלן: **ספיר**) – הינה חברה פרטית העוסקת במתן פתרונות הדפסה וחומרי עזר לתעשיות השונות, ובין היתר מדבקות לתעשיות האלקטרוניקה, המזון והרפואה. ספיר נשלטת ומנוהלת על ידי מר רונן גדעוני (להלן: **רונן**).

3. המערער 1 – מר מנחם מן (להלן: **מנחם**) – עבד בספיר כמנהל המכירות לאזור המרכז, משך כשנתיים שהסתיימו בהתפטרותו ביום 10.8.2008. עם תחילת עבודתו חתם על כתב התחייבות לשמירת סודיות (להלן – **כתב ההתחייבות**), במסגרתו התחייב כדלקמן:

"לשמור בסודיות מוחלטת, לא לגלות, לא להעביר, לא לעשות שימוש כלשהו ללא הסכמה בכתב של המעסיק ולא למסור בכל דרך שהיא ובכל זמן שהוא, בין במישרין ובין בעקיפין, הן במשך זמן עבודתי אצל המעסיק והן לאחר מכן, כל מידע, ידיעה, מסמך ו/או כל חומר שהוא, לרבות רעיונות ומידע לא כתוב על הנעשה אצל המעסיק ו/או הקשור בעסקיו...

לא להתקשר בכל קשר עסקי ו/או משפטי ו/או קשרי עבודה ו/או קשר אחר הקשור לפעילותי אצל המעסיק, בין בעצמי ובין בקשר עם כל גוף ו/או אדם ו/או באמצעות צדדים שלישיים, לרבות עובדים או מי מטעמי, בין במישרין ובין בעקיפין, למשך תקופה של שנתיים לאחר גמר עבודתי אצל המעסיק ולרבות עם כל ספק ו/או לקוח ו/או כל גוף ו/או אדם אחר הקשור עם המעסיק, בין בישראל ובין מחוצה לה.

לאחר סיום עבודתי אצל המעסיק, מכל סיבה שהיא, לא להשאיר ברשותי כל מסמך ו/או חומר שנמסרו לי או הגיעו לרשותי בעקבות ו/או כתוצאה מעבודתי אצל המעסיק...

ידוע לי כי כל מידע, ידיעה, מסמך ו/או חומר שהוא, לרבות רעיונות ומידע לא כתוב על הנעשה במקום עבודתי אצל המעסיק ו/או הקשור במעסיק... נמסרו לי בהסתמך על התחייבותי זו, וכן ידוע לי שזק רב עלול להיגרם למעסיק באם אפר הוראה מהוראות כתב התחייבות זה..."

4. בסמוך לאחר התפטרותו יזם מנחם הקמתה של חברה חדשה - MBIO Intelligent Solutions Ltd (המערער 3; להלן: **החברה המתחרה**) - אשר תוכננה לעסוק בתחומים זהים, או דומים, לעיסוקיה של ספיר. לצורך הקמת החברה נעזר מנחם באחיו, מר יצחק מן (להלן: **יצחק**), שהינו הבעלים של חברת איל רובוטיקה והנדסה בע"מ (המערער 4; להלן – **חברת איל**).

החברה המתחרה שהוקמה על ידי מנחם נרשמה ביום 24.11.2008; עוד באותו יום נשלח למנחם מכתב התראה מטעם ספיר, בו נדרש לחדול מהפרתו של כתב ההתחייבות. הרקע למכתב זה היה לפי הנטען מידע שהגיע לספיר, לפיו מנחם פונה ללקוחותיה ומשדלם להעביר אליו את פעילותם העסקית. מנחם לא השיב למכתב ההתראה, ולא חדל מפעילותו לאורו.

5. המערער 2 – מר בוריס טפר (להלן: **בוריס**) – עבד בספיר בתפקידים שונים, האחרון שבהם מנהל הייצור, החל מיום 1.7.2004. גם בוריס חתם, עם תחילת עבודתו בספיר, על כתב התחייבות לשמירת סודיות – בנוסח זהה לנוסח שצוטט בסעיף 3 לעיל.

לא הייתה מחלוקת כי תפקידו של בוריס היה תפקיד ניהולי בכיר, וכי שימש למעשה כיד ימינו של רוני. בוריס אף היה הממונה הישיר על למעלה ממחצית עובדיה של ספיר.

6. ביום 12.2.2009 באה לידי סיום עבודתו של בוריס בספיר. פסק דינו של בית הדין האזורי אינו מפרט מי יזם את סיום העבודה ומאילו סיבות, אך כפי הנראה נבע הדבר מחשדות שהתעוררו אצל רוני בדבר מעילה באמונו ושיתוף פעולה בין בוריס לבין החברה המתחרה. בסמוך לאחר מכן הגישה ספיר לבית הדין האזורי בחיפה בקשה למתן צו מניעה זמני, אשר יאסור על מנחם, בוריס, חברת איל והחברה המתחרה לפנות ללקוחותיה או לעשות שימוש במידע עסקי סודי השייך לה. על בסיס הראיות הלכאוריות שעמדו בפני בית הדין האזורי נכון לאותה עת, הבקשה נדחתה.

7. בקשה נוספת למתן צו מניעה זמני, שהגישה ספיר במהלך חודש מאי 2009, נדחתה אף היא על ידי בית הדין האזורי. במקביל לכך נוהל דיון ההוכחות בתיק העיקרי וניתן פסק הדין שהינו מושא הערעור שבפנינו. עוד טרם מתן פסק הדין נענה בית הדין האזורי לבקשתה של ספיר לפיצול סעדים (החלטה מיום 2.7.2009), באופן שתוכל להגיש תביעה כספית נפרדת לאחר שתגבש את נזקיה.

פסק דינו של בית הדין האזורי

8. בית הדין האזורי, לאחר שמיעת העדויות ועיון בראיות שהוצגו בפניו, הגיע למסקנה עובדתית כי בוריס - תוך כדי עבודתו בספיר - חבר למנחם בסמוך לאחר התפטרותו של האחרון; הקים יחד עימו את החברה המתחרה; ושימש בחברה המתחרה בתפקיד בכיר תוך כדי שהינו ממשיך בעבודתו בספיר ומאחורי גבו של רונן. בלשונו של בית הדין האזורי:

"מהעדויות והראיות שהובאו בפני ביה"ד בשלב ההוכחות עולה תמונה עגומה הראויה לגינוי, לפיה נמצא בסיס איתן לטענת התובעת כי בוריס, מנהל הייצור של התובעת, תוך כדי ובזמן עבודתו אצל, חבר למנחם, מנהל מכירות לשעבר בתובעת, בסמוך למועד התפטרותו של מנחם וביחד עם שאר הנתבעים, הקימו יחד, בסתר, חברה המתחרה בתובעת, כאשר בוריס במקביל לעבודתו בתובעת היה בבחינת החוליה המרכזית בחברה המתחרה, ועבד בניגוד עניינים מובהק, מבלי להביע כל כוונה להתפטר מעבודתו בתובעת".

9. בית הדין הגיע למסקנה זו על סמך העדויות שנשמעו בפניו, וכן על בסיס הראיות הבאות:

א. כתב הוראות לנאמן, המעיד כי 59 מתוך 211 מניותיה של החברה המתחרה הוחזקו על ידי חברת אחזקות בנאמנות עבור בוריס, וזאת החל ממועד רישומה של החברה המתחרה בחודש נובמבר 2008. שאר המניות הוחזקו (במישרין או בעקיפין) על ידי מנחם, יצחק ואדם נוסף (מר אורן כהן; להלן - אורן).

בית הדין הדגיש כי עובדה זו לא רק הוסתרה מרונן בזמן אמת, אלא גם מבית הדין עצמו במהלך הדיון בבקשות לצו מניעה זמני.

ב. תעודת רישום שעבוד לבנק לאומי, המעידה כי בוריס היה מורשה חתימה בחשבון הבנק של החברה המתחרה, יחד עם מנחם, החל מיום 10.12.2008.

ג. הודאתו של בוריס כי ביום 25.12.2008, כחודש לאחר הקמת החברה המתחרה, ביקש ממנהלת החשבונות של ספיר להפיק ולמסור לידיו את רשימת הלקוחות של ספיר, כאשר הייתה זו הפעם הראשונה בתקופת עבודתו בה ביקש זאת. בוריס אמנם טען כי נדרש לכך לצורך "מעקב", אך בית הדין לא נתן בכך אמון.

ד. צילומי מצלמות האבטחה של ספיר מיום 28.12.2008, מועד בו עובדי ספיר שהו בחופשה מרוכזת, בהם נמצא "בסיס איתן לטענת התובעת כי בוריס צילם באותו יום את מחירוני הספקים, שאין חולק כי הינם בגדר מידע סודי השייך לתובעת ואינו בגדר נחלת הכלל", ולאחר מכן נראה "חותך את הלוגו של התובעת המופיע בראשי הצילומים".

עם זאת, לא הוכח כי בוריס העתיק או צרב באותו מועד – או בכל מועד אחר – את קבצי מערכת ההזמנות של ספיר.

ה. הודאת מנחם ואורן כי רכשו עבור החברה המתחרה מכונת דפוס לייצור מדבקות, אשר הוברר כי הינה זהה למכונה שהוחזקה על ידי ספיר. הגם שלא הוכח כי בוריס היה מעורב ברכישת המכונה, בית הדין שוכנע כי בוריס הוא שסיפק לחברה המתחרה "את כל הידע המקצועי הנדרש לצורך רכישת המכונה הספציפית וכן ביחס לביצועיה ופעולותיה".

10. בית הדין קבע עוד, כי "בוריס ומנחם היו למעשה הנפשות הפועלות בחברה המתחרה ועסקו בתפקידים הזהים לתפקידים שמילאו בתובעת", כאשר מנחם עסק בין היתר בפנייה ללקוחות, ובאשר לבוריס – "מלבד מעורבותו... בשלב הקמת החברה המתחרה, הוכח בפנינו כי בוריס המשיך להיות מעורב פעיל בחברה המתחרה דרך מתן ייעוץ, תמחור מדבקות ועבודה שוטפת, והכל במקביל לעבודתו כמנהל הייצור בתובעת".

בית הדין הדגיש כי "בוריס פעל בניגוד עניינים חמור, עת שימש בעת ובעונה אחת כמנהל הייצור של התובעת ונחשף מתוקף תפקידו למחיריה, וגם שימש כמתמחר בחברה המתחרה".

11. בית הדין הוסיף וקבע כי ספיר לא עמדה בנטל להוכיח תמורה מיוחדת שניתנה על ידה כנגד התחייבותם של מנחם ובוריס להגבלת עיסוק, או הכשרה מיוחדת. ספיר אף לא עמדה בנטל להוכיח "סוד מסחרי" שכן לא הוכיחה מאמץ מיוחד להשגת רשימת הלקוחות (בפרט כאשר סירבה לצמצם את הרשימה ללקוחות העיקריים בלבד); לא הוכיחה קיומו של הסכם בלעדיות בינה לבין מי מהלקוחות; ולא הוכיחה כי נקטה באמצעים סבירים כדי להבטיח את "סודיות" רשימת הלקוחות. ספיר אף לא הוכיחה כי מנחם,

בוריס או מי מטעמם פנו ללקוחותיה וניסו לשדלם להפסיק את ההתקשרות עימה.

במקום אחר בפסק הדין קבע בית הדין כי בוריס נחשף – במסגרת עבודתו בספיר – "מדי יום בעבודתו לעשרות טפסי הזמנות של הלקוחות, שכללו פרטים שלא ניתן לגלותם בנקל על ידי אחרים כגון שם הלקוח, סוג המדבקה, סוג חומר הגלם המרכיב אותה, המחיר, כמויות, מידע אודות מידות הסכינים הנדרשים לביצוע וכיוצא באלה". במקום נוסף נקבע כי בוריס ומנחם "השתמשו בידע המקצועי שרכשו בנתבעת במסגרת עבודתם בה לגבי שיווק ותמחור המדבקות השונות". הגם שלא היה דיון נפרד בכך, ניתן להבין כי גם בדברים אלה לא ראה בית הדין משום "סוד מסחרי", כהגדרתו בחוק עוולות מסחריות, התשנ"ט – 1999 (להלן – חוק עוולות מסחריות) ובפסיקה.

12. בית הדין סיים את פסק הדין בניתוח העובדות על יסוד הלכת צ'ק פוינט (ע"ע 164/99 דן פרומר – רדגארד בע"מ, פד"ע לד 294 (1999)), וקבע כי התנאי היחידי המתקיים במקרה זה, מבין התנאים שנקבעו באותו עניין כמצדיקים מתן תוקף לתנית הגבלת עיסוק, הינו התנאי שעניינו הפרת חובת תום הלב (כפי שהורחב בע"ע 189/03 גירית בע"מ – מרדכי אביב, פד"ע לט 728 (2003); להלן – הלכת גירית).

בית הדין הדגיש כי בוריס הפר את חובות תום הלב בהן חב כלפי ספיר כמעסיקתו, וכי גם מנחם והחברה המתחרה הפרו את "חובת האמון, ההגינות, תום הלב והמסחר ההוגן" כאשר "לא היססו להיעזר בבוריס ולערבו בפעילות החברה המתחרה חרף ידיעתם כי הוא עושה זאת במקביל לעבודתו בתובעת", דבר שיש בו "משום פגיעה ממשית באינטרס הציבורי ובתקנת הציבור".

13. בית הדין נתן לפיכך תוקף לכתב ההתחייבות עליו חתמו בוריס ומנחם, והבהיר כי הפרו את הוראותיו בהתנהגותם. באשר לסעד הנובע מכך, קבע כי נסיבות המקרה מצדיקות לחייב את בוריס ומנחם למלא אחר ההתחייבות שלקחו על עצמם, ולכן נתן צו האוסר על מנחם ובוריס לעבוד בחברה המתחרה "למשך שנה מהיום", וצו מקביל האוסר על החברה המתחרה להעסיקם במשך תקופה זו. בקשת ספיר להוצאת צו מניעה קבוע האוסר על מנחם, בוריס והחברה המתחרה לפנות ללקוחותיה – נדחתה, "לאור היקפה הרחב של רשימת

הלקוחות... ולאור העובדה כי רשימה זו לא נשמרה בסודיות וכי אף חלק מהלקוחות המצוינים בה אינם סודיים".

בית הדין הבהיר עוד כי לספיר שמורה הזכות לתבוע את נוקיה הכספיים במסגרת תביעה כספית נפרדת. מנחם, בוריס והחברה המתחרה חויבו יחד ולחוד בתשלום הוצאותיה של ספיר, בסך של 30,000 ש"ח. התביעה כנגד חברת איל – נדחתה ללא צו להוצאות.

טענות הצדדים

14. מנחם, בוריס והחברה המתחרה (להלן יחד: **המערערים**) טוענים בערעורם, כי לא הייתה הצדקה לקביעתו העובדתית של בית הדין האזורי כי בוריס היה ממייסדי החברה המתחרה והחזיק במניותיה תוך כדי תקופת עבודתו בספיר. לטענתם, העברת המניות שהוחזקו בנאמנות לידי בוריס הייתה "**מותנית בתנאים, ביניהם סיום עבודתו אצל המשיבה ולאחר מכן ביצוע תשלומים שונים**" – תנאים אשר לא התקיימו עד מתן פסק הדין.

15. המערערים טוענים עוד כנגד קביעת בית הדין האזורי כי בוריס פעל בניגוד עניינים חמור. לגישתם, לא העביר לחברה המתחרה כל מידע סודי, ולא הוכח כי נעשתה פנייה למי מלקוחותיה של ספיר. המערערים אף לא רואים בעייתיות בשיחות שניהל בוריס - תוך כדי עבודתו בספיר - עם מנהלת המכירות של החברה המתחרה, שכן "**המדובר בידע מקצועי של בוריס שאין כל מגבלה עליו לעשות בו שימוש**".

16. המערערים אינם סבורים כי הלכת **גירית** רלוונטית לעניינם, שכן באותו מקרה דובר בגזל לקוח מרכזי של המעסיק עימו היה הסכם בלעדיות ארוך טווח, ובענייננו לא הוכחה כל פגיעה בפעילותה של ספיר. המערערים מדגישים כי כל פעולותיו של מנחם בהתייחס לחברה המתחרה, גם לפי קביעות בית הדין, נעשו לאחר סיום עבודתו בספיר. המערערים סבורים כי כיוון שלא הוכח חוסר תום לב וכיוון שאף אחד מהתנאים האחרים שנקבעו בהלכת **צ'ק פוינט** אינם מתקיימים – לא היה מקום לאכוף את כתב ההתחייבות.

17. לחלופין טוענים המערערים, כי לא הייתה הצדקה ליתן צו האוסר על העסקתם של בוריס ומנחם על ידי החברה המתחרה משך שנה ממועד מתן

פסק הדין – כאשר סעד זה כלל לא התבקש בכתב התביעה; חורג מתקופת הגבלת העיסוק החוזית; אינו מגן על אינטרס לגיטימי כלשהו של ספיר; ובנוסף לכך אינו מידתי ואינו סביר.

עוד טוענים המערערים כנגד מתן האפשרות לספיר לפצל את סעדיה, וכנגד גובה ההוצאות שנפסקו לחובתם. בנושא אחרון זה הצטרפה חברת איל לערעור, ועותרת לקבלת הוצאות בגין דחיית התביעה נגדה.

18. ספיר מצידה הגישה ערעור שכנגד, במסגרתו הינה עותרת להרחבת הצו שניתן על ידי בית הדין האזורי הן מבחינת משך תחולתו (שנתיים ולא שנה); הן מבחינת הנמענים הכפופים לו (כך שיוחל גם על חברת איל, כשותפה ל"קנוניה"); והן מבחינת תוכנו (כך שיכלול גם איסור על שימוש בסודותיה).

ספיר מדגישה בקשר לכך, בין היתר, כי המעשים החמורים שיוחסו בפסק הדין לבוריס לא היו בגדר מעידה חד פעמית אלא נמשכו בסתר משך חודשים ארוכים.

19. ספיר טוענת עוד כי קביעת בית הדין האזורי בדבר אי הוכחתו של "סוד מסחרי" לא כללה התייחסות למידע הרב שהיה בידי בוריס – גם לפי קביעותיו העובדתיות של בית הדין עצמו – בכל הנוגע למחירים, תמחור, מחירוני הספקים שצולמו על ידו, חומרי גלם, כמויות, תהליכי הייצור ושיטות השיווק. לגישתה, גם ברשימת הלקוחות יש לראות "סוד מסחרי" – שכן הובאו ראיות על לקוחות קבועים, ויש לאסור על המערערים לעשות שימוש ברשימה זו משך שנתיים ממועד מתן פסק הדין.

20. במענה לערעורם של מנחם ובוריס משיבה ספיר, כי עצם חלוף הזמן עד מתן הצו, כתוצאה מניהול ההליך על ידי המערערים בחוסר תום לב ותוך הגשת תצהירים שקריים – אינו יכול להוות הצדקה לביטולו של הצו.

לגישתה, בהתחשב בנסיבות המיוחדות, ניתן וראוי לאכוף את תנית הגבלת העיסוק אכיפה "הרתעתית", החל ממועד מתן פסק הדין ואילך, וזאת על בסיס סעיף 18 לחוק החוזים (חלק כללי) התשל"ג – 1973 (העוסק ב"סיכול תנאי"), סעיף 39 לחוק זה (העוסק ב"קיום בתום לב"), דוקטרינת ה"ביצוע

בקירוב" או דיני עשיית עושר ולא במשפט (מהם נובע העיקרון "שלא יהא חוטא נשכר").

דיון והכרעה

התנאים להגבלת עיסוק כפי שנקבעו בפסיקה

21. כידוע, הלכת צ'ק פוינט הגדירה מחדש את איזון האינטרסים בכל הנוגע לאפשרות להגביל עיסוקו של עובד לאחר סיום עבודתו, בכך שקבעה נקודת מוצא חדשה. נקודת המוצא הינה כי לא יינתן תוקף לתניה חוזית המגבילה את עיסוקו של עובד, אלא אם יעמוד המעסיק בנטל ויוכיח כי התניה מגנה על "אינטרס לגיטימי" שלו (כן ראו את ע"א 6601/96 AES Systems Inc. נ. סער, פ"ד נד(3) 850 (2000)). היה ויוכיח המעסיק "אינטרס לגיטימי" – לא די בכך, ועל בית הדין לבחון את סבירות התניה בהתאם למבחנים שהיו מקובלים בעבר (דוגמת משך זמן ההגבלה, היקפה, התחום הגיאוגרפי עליו היא חלה).

22. בהלכת צ'ק פוינט ניתנו ארבע דוגמאות ל"אינטרס לגיטימי" – קיומו של "סוד מסחרי"; הכשרה מיוחדת; תמורה מיוחדת; וחובות תום הלב והאמון – כאשר הודגש כי אין זו רשימה סגורה (ראו גם בע"ע 15/99 דיירקס מערכות רפואיות בע"מ – אבנר ספקטור, מיום 21.4.2005; להלן – עניין דיירקס). בפסיקה שלאחר מכן, ובפרט בהלכת גירית, הושם דגש על חובות תום הלב בהקשר זה, והובהרו על ידי השופטת (כתוארה אז) נילי ארד הדברים הבאים:

"בית דין זה ובית המשפט העליון בהלכתו הפסוקה, כמו גם מלומדי משפט בכתביהם, עמדו על ייחודו של חוזה העבודה כחוזה יחס מתמשך, על כך שההתייחסות אל חוזה העבודה היא כאל חוזה לשיתוף פעולה המושתת על יחסי אמון ועל חובת הנאמנות החלה על הצדדים לו...

יש לתת משקל הולם לשיקולים של אמון, הגינות, תום לב ומסחר הוגן. הפרת חובות אלה על ידי הנתבעים, יש בה משום פגיעה ממשית באינטרס הציבורי ובתקנת הציבור שאין להתירה. באשר, תקנת הציבור היא שלא יהפוך העובד ל"סוס טרויאני" אשר בא בחצריו של מעסיקו ויצא ממנו ונתח בידו".

עוד הובהר, כי חובות תום הלב והאמון – החלות גם לאחר סיום יחסי העבודה – יש בהן כדי להוות בסיס להטלת הגבלת עיסוק במקרים המצדיקים זאת, גם ללא תניה חוזית מפורשת (הלכת צ'ק פוינט; ע"ע 62/08 דוד לבל – חברת

הדקה ה – 90 בע"מ, מיום 27.12.2009; להלן – עניין לבל; כן ראו, בפסיקה מוקדמת יותר, את דב"ע נג/3-17 טוני טועמה – טכנו גומי ליסיצקי בע"מ, פד"ע כה 227 (1992).

23. בעניין שלפנינו, נציין תחילה כי לא מצאנו הצדקה להתערב בקביעותו העובדתית המנומקות של בית הדין האזורי. הלכה פסוקה היא, כי ערכאת הערעור אינה מתערבת בקביעותיה העובדתיות של הערכאה הדיונית, אלא במקרים חריגים ויוצאי דופן (ע"ע 647/07 חיים גפן – בתי מלון מאוחדים בע"מ, מיום 6.7.2009), מבלי שמצאנו כי מקרה זה מצדיק חריגה מכך.

הניתוח המשפטי להלן ייעשה לפיכך על בסיס התשתית העובדתית, כפי שנקבעה על ידי בית הדין האזורי.

קיומו של "אינטרס לגיטימי" להגבלת עיסוק – האם הוכח סוד מסחרי?

24. נושא ראשון שעלינו לדון בו הוא קיומו של "אינטרס לגיטימי" להגבלת עיסוקם של בוריס ומנחם. שני הצדדים תקפו את הכרעת בית הדין האזורי בקשר לכך, כל אחד מטעמיו. המערערים סבורים כי לא הייתה הצדקה לקבוע כי הפרו את חובות תום הלב וההגינות, ומכאן שלא הוכח "אינטרס לגיטימי" כלשהו המצדיק להגביל את עיסוקם. ספיר לעומתם סבורה כי עמדה בנטל להוכיח אינטרס לגיטימי כפול – לא רק בשל הפרת חובות תום הלב, אלא גם נוכח קיומו של "סוד מסחרי". להלן נבחן, תחילה, את טענתה של ספיר, כפי שהועלתה על ידה במסגרת הערעור שכנגד.

25. סעיף 5 לחוק עוולות מסחריות קובע כי "סוד מסחרי" הינו "מידע עסקי, מכל סוג, שאינו נחלת הרבים ושאינו ניתן לגילוי כדין בנקל על ידי אחרים, אשר סודיותו מקנה לבעליו יתרון עסקי על פני מתחריו, ובלבד שבעליו נוקט אמצעים סבירים לשמור על סודיותו". בהלכת צ'ק פוינט נקבעו, בנוגע ל"סוד מסחרי", הדברים הבאים:

"סוד מסחרי" אינו מילת קסם. על מעסיק הטוען לקיומו של סוד מסחרי להוכיח את קיומו. היינו, עליו לתאר ולפרט מהו הסוד. אין להסתפק בתיאור כללי או בטענה כללית על קיומו של סוד... אלא יש להצביע לדוגמה על תוכנה, פורמולה, נוסחה מסוימת, רשימת לקוחות מסוימת, תהליך מסוים וכו'. במסגרת הוכחת הסוד המסחרי על המעסיק הקודם להוכיח גם את היקפו ואת הזמן שעליו להיוותר בגדר

"סוד". יתרה מזו, על המעסיק הקודם להוכיח, כי מדובר ב"סוד" וכי הוא נקט באמצעים סבירים במטרה להבטיח את שמירת הסוד המסחרי, כגון חשיפתו בפני עובדים הזקוקים לו לצורך עבודתם ואי חשיפתו לעובדים אחרים או שמירת החומר במקום מוגן".

26. לאחר שקילת טענות הצדדים ועיון בכל החומר שהובא בפנינו, לא מצאנו הצדקה להתערב בקביעתו של בית הדין האזורי לפיה ספיר לא עמדה בנטל להוכחתו של "סוד מסחרי". בכל הנוגע לרשימת לקוחות הובהר בפסיקה, כי "רשימת ספקים או לקוחות תוכר כסודית רק כאשר היא מחזיקה "ערך מוסף" מלבד קיבוץ שמות הלקוחות או הספקים בענף, בנסיבות בהן הוכח כי נדרש מאמץ מיוחד בגיבושה, ויש יתרון בקבלתה מן המוכן" (עניין לבל; כן ראו את ע"ע 1141/00 הר זהב שירותי מזון בע"מ – פודליין בע"מ, פד"ע לח 72 (2002); ע"ע 1045/00 אריה נצר – אס.ג'י.די הנדסה בע"מ, פד"ע לו 180 (2000)).

בית הדין האזורי קבע, כי רשימת הלקוחות כפי שהוצגה על ידי ספיר כללה לא פחות מ- 1,117 שמות – מבלי שהוכח מאמץ מיוחד להשגתה; מבלי שהוכח הסכם בלעדיות עם מי מלקוחות אלה; ומבלי שננקטו על ידי ספיר אמצעים לצורך שמירת "סודיותה" של הרשימה. בית הדין אף הדגיש כי לא הובאו ראיות לפניו כלשהן שנעשו מטעם בוריס, מנחם או מי מטעמם ללקוחות ספיר, על מנת להציע להם להעביר את הזמנותיהם לחברה המתחרה. כאמור, קביעות אלה מקובלות עלינו ולא מצאנו סיבה להתערב בהן.

27. בכל הנוגע ל"מחירוני הספקים" – הגיע בית הדין האזורי למסקנה עובדתית כי בוריס צילם מחירוני אלה, מאחורי גבו של דורון, ביום 28.12.2008, ואף ציין בפסק הדין כי מדובר ב"מידע סודי השייך לתובעת ואינו בגדר נחלת הכלל". על אף קביעה זו – לא סבר בית הדין האזורי כי יש במחירוני הספקים כדי להוות "סוד מסחרי" כהגדרתו בחוק עוולות מסחריות ובפסיקה, וקביעה זו – גם אם נעשתה באופן משתמע בפסק הדין – מקובלת עלינו.

על פני הדברים, המחירוני בהם מדובר אינם של ספיר עצמה אלא של ספקיה. לא הוכח כי הספקים בתחום הרלוונטי אינם גלויים וידועים לכל העוסק בתחום, ולא הוכח כי המחירים שצוינו בהם הינם ספציפיים למערכת היחסים שבין הספקים לבין ספיר. אף לא הוכח כי לא ניתן להשיג מחירוני אלה

באמצעות פנייה ישירה לספקים, או כל דרך אחרת שאינה מחייבת מאמץ מיוחד.

28. בית הדין האזורי קבע, בנוסף, כי בידי בוריס ומנחם היה "ידע מקצועי", וכי בידי בוריס היו "פרטים שלא ניתן לגלות בנקל על ידי אחרים" – בהם עשו שימוש לצורך הקמת החברה המתחרה והפעלתה. בית הדין ציין בקשר לכך, במקומות שונים בפסק הדין, את תהליכי הייצור (סוגי המכונות והסכינים); תמחור המדבקות; וכן פרטי ההזמנות המדויקים של כל לקוח – לרבות סוגי המדבקות שהוזמנו, חומר הגלם בו נעשה שימוש, כמויות ומחירים. יחד עם זאת, נדחתה טענתה של ספיר כי בוריס נטל לידיה את קבצי מערכת ההזמנות שלה או עשה בהם שימוש. אף לא הוכח כי נעשה שימוש בהצעות מחיר ספציפיות שהוצעו על ידי ספיר ללקוחותיה, לצורך הצעת הצעות אטרקטיביות יותר מטעם החברה המתחרה או לכל צורך אחר.

לאחר שקילת טענות הצדדים בקשר לכך, מקובלת עלינו מסקנתו המשתמעת של בית הדין האזורי כי גם בנושאים אלה לא הוכח קיומו של "סוד מסחרי". גם אם מדובר בידע שהועיל לבוריס ומנחם בהפעלת החברה המתחרה – ספיר לא תמכה אותו בפירוט מספיק ולא הוכיחה כי נשמר על ידה בסודיות. בנוסף, ניתן להניח כי לפחות חלק מהמידע הינו ידע מקצועי כללי שרשאים היו בוריס ומנחם לקחת עימם לאחר סיום עבודתם (סעיף 7(א)(1) לחוק עוולות מסחריות). ודוק: אין בכך כדי לשלול קטגורית את האפשרות להוכיח, במקרים המתאימים, כי פרטי הזמנות, מחירי הזמנות, שיטות תמחור ותהליכי ייצור (כמו גם פרטים אחרים) מהווים "סוד מסחרי" – אך לצורך כך יש לעמוד בדרך ההוכחה שנקבעה בהלכת צ'ק פוינט, ולא די בהעלאת טענות כוללניות.

הפרת חובות תום הלב, האמון וההגינות

29. על יסוד התשתית העובדתית שנקבעה על ידו, המשיך וקבע בית הדין האזורי כי בוריס ומנחם הפרו את חובות תום הלב, האמון וההגינות בהן הינם חבים כלפי ספיר. המערערים מלינים, כאמור, על קביעה זו, אך לא מצאנו כל סיבה להתערב בה; בדומה לבית הדין האזורי, גם אנו התרשמנו לשלילה מדרך פעולתם הבלתי הגונה של בוריס ומנחם, המנוגדת לחובותיהם הבסיסיות כעובדים.

30. הראיות בתיק זה חשפו כי בעל תפקיד בכיר ומרכזי בחברת ספיר - בוריס, שכיהן כמנהל הייצור וכיד ימינו של מנכ"ל החברה - חבר למנהל מכירות שסיים עבודתו זמן קצר קודם לכן, לצורך הקמתה של חברה מתחרה שנועדה לעסוק באותו תחום. השניים בחרו שלא לפעול באופן גלוי אלא מאחורי גבו של מנכ"ל החברה ותוך מעילה חמורה באמונו, כאשר בוריס אינו מתפטר מעבודתו אלא ממשיך לכהן בתפקידו הבכיר תוך עבודה מקבילה בחברה המתחרה. במסגרת עבודתו בחברה המתחרה עסק בוריס באותם תחומים עליהם היה מופקד בספיר, תוך ניגוד אינטרסים מובהק, ותוך שימוש לא רק בידע המקצועי הכללי שנצבר על ידו במסגרת עבודתו אלא גם בידע עדכני שהגיע אליו מדי יום ביומו על פעילותה השוטפת של ספיר מול לקוחותיה וספקיה. כך המשיכו השניים משך מספר חודשים, עד חשיפתם על ידי רונן.

31. גם אם לא הוכח כי בוריס עשה שימוש ב"סוד מסחרי" כהגדרתו בפסיקה - מעצם עבודתו ותפקידו הבכיר בהכרח היה בידי מידע פנימי עדכני, שלא היה חשוף בפני גורמים חיצוניים ויכול היה לתרום לכל מתחרה, בכל הנוגע לפעילותה השוטפת של ספיר, היקף הזמנותיה, קשריה עם לקוחותיה, דרכי עבודתה ותוכניותיה לעתיד. כאשר במקביל לכך, ובאותו זמן ממש, הרשה לעצמו לקחת חלק בייסודה של חברה מתחרה, שהיה לו בה אינטרס כלכלי, תוך מתן ייעוץ להפעלתה וביצוע מטלות דומות לאלה שביצע במסגרת עבודתו בספיר - בהכרח עשה שימוש במידע הפנימי שהיה בידי לגבי פעילותה של ספיר. לפיכך גם אם לא הוכח כי עשה שימוש בהצעות מחיר ספציפיות או בנתונים אחרים המהווים "סוד מסחרי" - עצם חשיפת קרביה הפנימיים של ספיר בפני חברה מתחרה בצורה כזו ("on-line" כפי שתיארה ספיר) מהווה הפרה בוטה של חובות תום הלב והאמון.

ודוקו: גם שימוש במידע שאינו מגיע לכדי "סוד מסחרי", אך מהווה "מידע קונפידנציאלי" של המעסיק - עשוי להיחשב, במקרים המתאימים, כהפרה של חובות האמון ותום הלב (גישת חברי השופט רבינוביץ בעניין **דיירקס**; ע"א 1142/92 ורגוס בע"מ נ. כרמקס בע"מ, פ"ד נא(3) 421, 439-442 (1997); ע"א 3156/98 בן ישי נ. ויינגרטן, פ"ד נה(1) 939, 956 (1999)). קל וחומר, כאשר אנו עוסקים בעובד בכיר, אשר חובות תום הלב החלות עליו הן מוגברות.

32. בעניין **לבב** נדונה פרשה דומה, במסגרתה הוקם עסק מתחרה על ידי עובד בכיר במהלך תקופת ההודעה המוקדמת שטרם התפטרו. בית דין זה הבהיר כי כאשר העובד הבכיר תכנן את הקמת החברה המתחרה, וביצע פעולות תשתית להקמתה, תוך כדי תקופת עבודתו אצל המעסיק הקודם – יש בכך משום הפרה של "חובות הנאמנות, האמון, ההגינות ותום הלב... אין המדובר רק בתחרות לגיטימית של עובד לשעבר נגד מעסיקתו. מדובר בשקידתו של עובד בכיר על הקמת עסק מתחרה בעודו מועסק בחברה בפועל".

האמור לעיל נכון ביתר שאת וביתר חומרה בענייננו, בו בוריס לא טרח ליתן הודעת התפטרות אלא העדיף לפסוח על שני הסעיפים (וראו גם את ע"א 2600/90 עלית חברה ישראלית לתעשיית שוקולד וסוכריות בע"מ נ. סרנגה, פ"ד מט(5) 796 (1996) - אשר צוין בעניין צ'ק פוינט כדוגמא "להפרת חובת האמון").

33. להתנהלותו של בוריס חומרה גם בהיבט נוסף, של אי קיום מחויבויותיו כלפי ספיר תוך כדי שהינו עדיין עובד בה. מהתשתית העובדתית שהובאה בפנינו לא ברור אם נחתם בין בוריס לספיר הסכם עבודה, מעבר לכתב ההתחייבות שצוין לעיל. עם זאת גם בהעדר הסכם חתום, תנאי מכללא בכל חוזה עבודה הינו כי העובד יקדיש את כל זמנו (בתלות בהיקף המשרה), מרצו וכישוריו לביצוע עבודתו אצל מעסיקו – תנאי אשר בוריס הפר ביודעין החל מחודש נובמבר 2008. אין מדובר ב"עבודה נוספת ללא אישור", כפי שניסה ב"כ המערערים לטעון, אלא בהקמה ותפעול של חברה מתחרה תוך מעילה קשה באמונו של רוני ותוך הפרה חמורה של חובות תום הלב וההגינות המצופות מכל עובד, קל וחומר עובד בכיר.

34. בדומה לבית הדין האזורי, גם אנו סבורים כי לא רק בוריס הפר את חובות תום הלב כלפי ספיר, אלא גם מנחם. חובות תום הלב וההגינות במסגרת יחסי עבודה אינם מסתיימים עם תום תקופת העבודה אלא מתפרסים באופן הדדי גם לגבי התקופה שלאחר מכן – בהתאמות הנדרשות. במסגרת זו, אנו סבורים כי עצם הצעתו של מנחם לבוריס - אותו הכיר נוכח עבודתו בספיר - להקים עימו את החברה המתחרה, כאשר הינו מודע לכך שבוריס ממשיך עבודתו בספיר במקביל להפעלת החברה המתחרה וכאשר הינו נהנה יחד עימו מהפירות הנלווים לכך – יש בה משום קנוניה מחוסרת תום לב כלפי רוני וכלפי

ספיר, באופן המהווה הפרה לא רק של חובותיו של בוריס אלא גם של חובותיו של מנחם כלפי מעסיקתו לשעבר, אם כי במידה פחותה יותר.

35. אנו מאשרים לפיכך את קביעותיו של בית הדין האזורי ביחס להפרת חובות תום הלב והאמון מצידם של בוריס ומנחם, באופן היוצר לספיר "אינטרס לגיטימי" המצדיק להגביל את עיסוקם. עם זאת נותר עדיין לדון בשאלה מהו היקף ההגבלה הסביר והמידתי, באופן שלא יתפרס מעבר לנדרש לצורך הגנה על האינטרס הלגיטימי כפי שנקבע לעיל.

היקפה הראוי של הגבלת העיסוק

36. עיון בכתב התביעה שהגישה ספיר לבית הדין האזורי מעלה כי הסעד היחיד שהתבקש על ידה הינו צו מניעה קבוע, האוסר על המערערים לפנות ללקוחותיה, ומונע מהם לעשות כל שימוש בסודותיה המסחריים, למשך 24 חודשים ממועד סיום עבודתם אצלה (להלן – **תקופת ההגבלה החוזית**).

צו המניעה כפי שניתן על ידי בית הדין האזורי רחב יותר מהצו שהתבקש על ידי המערערים, הן בתוכנו והן בתקופת הזמן הכלולה בו. בתוכנו - שכן לא רק מנע מבוריס ומנחם שימוש בסודותיה המסחריים של ספיר או פנייה ללקוחותיה, אלא אסר עליהם לחלוטין לעבוד בחברה המתחרה; בתקופת הזמן הכלולה בו - שכן תקופת ההגבלה החוזית בהתייחס למנחם הסתיימה בחודש אוגוסט 2010 היינו עוד טרם מתן פסק הדין, וביחס לבוריס אמורה הייתה להסתיים בחודש פברואר 2011 בעוד שהצו שניתן על ידי בית הדין אמור היה להימשך עוד שבעה חודשים לאחר מכן.

37. הסעד שניתן על ידי בית הדין האזורי חרג לפיכך מהסעד המירבי שהתבקש על ידי ספיר, וכבר מטעם זה מוצדק היה להתערב בו. עם זאת הטעם העיקרי לביטול צו המניעה על ידינו לא נבע מכך, אלא מהעדר הלימה בין מועד מתן הצו לבין תכלית הגבלת העיסוק כפי שנקבעה בהלכה הפסוקה. ונפרט.

38. כתב ההתחייבות, בנוסחו שצוטט בסעיף 3 לעיל, מגדיר בפסקה הראשונה חובת סודיות של בוריס ומנחם בהתייחס לכל מידע הנוגע לפעילותה העסקית של ספיר, ובנוסף לכך כולל את ההתחייבות הבאה:

"לא להתקשר בכל קשר עסקי ו/או משפטי ו/או קשרי עבודה ו/או קשר אחר הקשור לפעילותי אצל המעסיק, בין בעצמי ובין בקשר עם כל גוף ו/או אדם ו/או באמצעות צדדים שלישיים, לרבות עובדים או מי מטעמי, בין במישרין ובין בעקיפין, למשך תקופה של שנתיים לאחר גמר עבודתי אצל המעסיק ולרבות עם כל ספק ו/או לקוח ו/או כל גוף ו/או אדם אחר הקשור עם המעסיק, בין בישראל ובין מחוצה לה."

39. כתב ההתחייבות מגדיר, לפיכך, פרק זמן של שנתיים במהלכו התחייבו בוריס ומנחם שלא "להתקשר בכל קשר עסקי... הקשור לפעילותי אצל המעסיק... לרבות עם כל ספק ו/או לקוח". נוסח זה מעלה לדיון שלוש שאלות – האחת, פרק הזמן הסביר להגבלתם של בוריס ומנחם; השנייה – היקפה המדויק של ההגבלה; והשלישית, המועד בו יש להתחיל ולמנות את תקופת ההגבלה.

40. החלטנו להתחיל את הדיון בשאלה השלישית – המועד בו יש להתחיל ולמנות את תקופת ההגבלה – שכן יש בתשובה עליה כדי לייתר את הדיון בשאלות הנוספות. כפי שעולה מנוסח כתב ההתחייבות, תקופת ההגבלה אמורה הייתה להימנות מהמועד בו סיימו מנחם ובוריס, כל אחד בנפרד, את עבודתם בספיר. מועד זה סביר ומידתי שכן התקופה המיידית שלאחר סיום העבודה היא התקופה הרלוונטית ל"אינטרס הלגיטימי" עליו אנו מעוניינים להגן.

הגבלת העיסוק איננה "עונש" המוטל על עובד, איננה תחליף לפיצוי כספי בגין נזקים שנגרמו למעסיק, ואף איננה אמצעי למניעת תחרות או צמצומה. ממילא, לאחר שחולפת תקופת ההגבלה הסבירה – אין עוד הצדקה להטלתה של הגבלת עיסוק ותהא בכך פגיעה בלתי מידתית בחופש העיסוק של המערערים, כמו גם באינטרס הציבורי בדבר "תחרות חופשית, ניידות עובדים ומעבר מהיר וחופשי של מידע במשק" (הלכת צ'ק פוינט).

41. כפי שעולה מהפירוט לעיל, במקרה שלפנינו לא ניתנו צווי מניעה זמניים כנגד עבודתם של בוריס ומנחם בחברה המתחרה, ופסק הדין בהליך העיקרי ניתן כ – 19 חודשים לאחר סיום עבודתו של בוריס בספיר וכ – 25 חודשים לאחר סיום עבודתו של מנחם. בנסיבות אלה, לא הייתה עוד הצדקה עניינית ליתן צו המגביל את עיסוקם, אשר יכול היה להיכנס לתוקף רק ממועד מתן פסק הדין ואילך.

42. נוכח מסקנתנו כי לא הייתה עוד הצדקה - במועד מתן פסק הדין - להטיל על בוריס ומנחם הגבלת עיסוק כלשהי, ממילא אין צורך כי נדון בפרק הזמן המדויק בו ראוי היה להגבילם ככל שפסק הדין ניתן היה במועד סמוך יותר לסיום עבודתם. נעיר רק כי פרק הזמן של שנתיים - שנקבע בכתב ההתחייבות - חורג מכל אמת מידה של סבירות ומידתיות. עוד נבהיר כי את תקופת ההגבלה יש לקבוע בהתחשב בכלל נסיבותיו של המקרה הנדון, לרבות סוג האינטרס המוגן, היקף הפגיעה בו ומאפייני השוק הרלוונטי.

43. נוכח מסקנתנו דלעיל, אף אין צורך כי נדון בהיקף הגבלת העיסוק שראוי היה להטיל על בוריס ומנחם. נסתפק בקשר לכך בשתי הערות. ראשית, גם אם לא הוכח קיומו של "סוד מסחרי" – ראוי היה ליתן צו המחייב את בוריס ומנחם למלא אחר ההתחייבות שלקחו על עצמם, במסגרת כתב ההתחייבות, לשמירת סודיות ביחס ל"כל מידע, ידיעה, מסמך... על הנעשה אצל המעסיק ו/או הקשור בעסקיו" (להבדיל ממידע המצוי בנחלת הכלל ו/או המהווה ידע מקצועי כללי), והמערערים אף הסכימו לכך במהלך הדיון לפנינו. הטעם לכך שאיננו פוסקים זאת כעת הינו חלוף הזמן - וחלוף 24 החודשים לגביהם התבקש צו זה במסגרת כתב התביעה.

ההערה השנייה מתייחסת לנוסחו של כתב ההתחייבות. בית הדין האזורי לא דן בפרשנות שיש ליתן לפסקה הרלוונטית בכתב ההתחייבות, אך זו כוללת - לכאורה - רק איסור על התקשרות עם לקוחות וספקים עימם קשורה ספיר, ולא איסור גורף על עבודה בחברה מתחרה. ככל שהיינו מגיעים למסקנה כי ניתן לאשר את צו הגבלת העיסוק היה עלינו לדון, לפיכך, גם בתוכן ההגבלה שיש להטיל על בוריס ומנחם - בהתחשב בכלל הנסיבות, לרבות נוסח כתב ההתחייבות.

הערות סיום

44. טרם סיום נתייחס, בקצרה, לטענת ספיר כי ערעור המערערים הוגש באיחור. ספיר ציינה בקשר לכך כי פסק הדין ניתן ביום 15.9.2010; כי ביום 19.9.2010 המציאה לבא כוחם דאז של המערערים את פסק הדין בדואר אלקטרוני; וכי הערעור הוגש רק ביום 2.11.2010 היינו לאחר חלוף למעלה מ- 30 יום מיום שהובא לידיעת המערערים. תשובת המערערים לכך היא כי פסק הדין, כפי

שנשלח על ידי מזכירות בית הדין, התקבל על ידי בא כוחם רק ביום 7.10.2010 – ולכן רק ממועד זה יש למנות את לוח הזמנים להגשת הערעור.

לאחר שקילת הטענות שוכנענו כי לא הייתה הצדקה בנסיבותיו של מקרה זה למנות את הימים להגשת ערעור בהתאם ל"כלל הידיעה", כי אם בהתאם למועד ההמצאה הפורמאלי – ולכן הערעור הוגש במועד (על ההבחנה בין "כלל הידיעה" ל"כלל ההמצאה" ראו את ע"ר 38199-05-11 נתן קרמר – שרה אורן, מיום 29.8.2011).

45. בפסק הדין החלקי הבהרנו, כי אנו דוחים את טענות המערערים כנגד ההחלטה המתירה לספיר לפצל את סעדיה. ספיר רשאית לפיכך, ככל שתמצא לנכון, להגיש תביעה כספית נפרדת בגין הנזקים הכספיים אשר לטענתה נגרמו לה.

46. לא מצאנו לנכון להתערב בפסיקת בית הדין האזורי בהתייחס להוצאות – נושא המצוי בשיקול דעתה של הערכאה הדיונית ולא הובא טעם המצדיק התערבות בו. בהקשר זה נעיר כי אמנם ביטלנו את הסעד האופרטיבי שניתן על ידי בית הדין האזורי, אך לא את קביעותיו החמורות כנגד חוסר תום ליבם של בוריס ומנחם ולכן יש הצדקה כי ישאו בהוצאותיה של ספיר כפי שנקבע. אף לא מצאנו לנכון לפסוק הוצאות לזכותה של חברת איל, אשר יוצגה על ידי באי כוחם של בוריס ומנחם ולקחה חלק, גם אם עקיף, בהתנהלות הבלתי תקינה כלפי ספיר.

47. **סוף דבר** – הערעור שכנגד נדחה. הערעור מתקבל בחלקו. צו הגבלת העיסוק שניתן כנגד בוריס, מנחם והחברה המתחרה – בטל. עם זאת, אין שינוי בשאר קביעותיו של בית הדין האזורי.

בהתחשב בכלל הנסיבות, אין צו להוצאות בערעור.

ניתן היום, י"ז בחשוון תשע"א (14 בנובמבר 2011) בהעדר הצדדים וישלח אליהם.

סיגל דוידוב-מוטולה,
שופטת

רונית רוזנפלד, שופטת

עמירם רבינוביץ,
שופט, אב"ד

מר אורן-צבי שחור,
נציג מעבידים

מר אלי פז,
נציג עובדים